



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupen Mgr. Radkou Prokopcovou, advokátkou se sídlem Bezděkovská 53, Strakonice, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2022, č. j. 58233/2022-83, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 7. 2023, č. j. 57 A 3/2023-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Jihočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 8. 4. 2022, č. j. KUJCK 34752/2022, sp. zn. OREG/13911/2022/jibu, zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci žádosti o dodatečné povolení změn stavby. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl. Řízení o dodatečném povolení změn stavby, jehož obnovy se žalobce žádostí domáhal, bylo pravomocně ukončeno rozhodnutími krajského úřadu jako odvolacím správním orgánem ze dne 5. 6. 2019, č. j. KUJCK 58602/2019 a dne 18. 11. 2019, č. j. KUJCK 126464/2019. Krajský úřad jimi řízení zastavil pro nepřípustnost, jelikož ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto – bylo vydáno rozhodnutí o odstranění změn stavby postavených v rozporu se stavebním povolením (dále jen „rozhodnutí o odstranění stavby“).

[2] Žalobce předložil v řízení o žádosti o obnovu řízení jako důkaz usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne 20. 9. 2021, č. j. 6 EXE 1613/2021 - 110 (dále jen „usnesení exekučního soudu“), kterým soud zastavil exekuci na odstranění stavby, neboť prekludovalo právo nařídít exekuci podle § 108 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Z tohoto důkazu podle žalobce vyplývají nové skutečnosti o materiální nevykonatelnosti rozhodnutí o odstranění stavby a o podjatosti úředních osob v řízení o odstranění stavby.

[3] Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil žalobou, kterou krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl. Krajský soud uvedl, že usnesení exekučního soudu nelze považovat za skutečnost, která by existovala v době původního řízení, odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu o podmínkách obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nadto důvodem zastavení exekuce nebyla materiální nevykonatelnost rozhodnutí o odstranění stavby, jak žalobce tvrdil, a ani z ničeho neplyne, že ve věci rozhodovaly podjaté úřední osoby. I pokud by ovšem žalobce usnesení exekučního soudu bylo důkazem o podjatosti úředních osob, nejednalo by se o novou dříve neznámou skutečnost, ani o skutečnost, která by automaticky způsobila nezákonnost vydaného rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel je toho názoru, že podmínky pro obnovu řízení byly dány, neboť předložil nové skutečnosti ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu. Tyto skutečnosti svědčí o nevymahatelnosti rozhodnutí o odstranění stavby. Rozhodnutí o odstranění stavby bylo materiálně nevykonatelné, neboť z něj nebylo zřejmé, jaká část stavby měla být odstraněna. Skutečnost, že Městský úřad Vimperk nepřistoupil k exekuci rozhodnutí, napovídá, že rozhodující úřední osoby již v té době o materiální nevykonatelnosti věděly. Není jiného důvodu, pro který by Městský úřad Vimperk nechal prekludovat vykonatelnost rozhodnutí, které sám vydal, ačkoli byl na hrozbu prekluze vícekrát upozorněn.

[6] Stěžovatel souhlasí s krajským soudem v tom, že usnesení okresního soudu v době řízení o odstranění stavby neexistovalo. Existovala ovšem skutečnost, že rozhodnutí o odstranění stavby bylo materiálně nevykonatelné. Důvodem pro zastavení řízení o dodatečném povolení změn stavby byla právě existence rozhodnutí o odstranění stavby. Jeho prekluzí přitom došlo ke změně jeho vlastností a k jeho nevykonatelnosti, tedy k fakticky stejným následkům, jako by bylo zrušeno, a proto je zde dán také důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tato skutečnost by přitom odůvodňovala jiný výsledek řízení o odstranění stavby, neboť to by již nemohlo být zastaveno.

[7] Usnesení exekučního soudu také přináší druhou novou skutečnost, a tou je podjatost úředních osob, neboť ty nepřistoupily včas k exekuci rozhodnutí o odstranění stavby a řízením o odstranění stavby chtěly stěžovatele jen „potrápit“. Podle stěžovatele také

pokračování

vykazuje odůvodnění napadeného rozsudku nedostatky. Není zde uvedeno, že stěžovatel zaslal soudu repliku k vyjádření žalovaného a chybí zde také informace o tom, že proběhlo jednání, při kterém stěžovatel navrhl jako důkaz projektovou dokumentaci, která měla prokázat materiální nevykonatelnost rozhodnutí o odstranění stavby. Krajský soud v rozporu s § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, neuvedl, proč neprovedl další důkazy.

[8] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem a odkázal na napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění a na své vyjádření k žalobě. Tvzení stěžovatele o materiální nevykonatelnosti a podjatosti jsou zavádějící a nepodložené fakty. Stěžovatel žádné důvody obnovy neprokázal, a proto žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má rovněž požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodností kasační stížnosti se soud zabýval v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[10] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu o tom, že usnesení exekučního soudu, kterým byla zastavena exekuce rozhodnutí o odstranění stavby z důvodu prekluze, nelze v řízení o obnovu považovat za skutečnost, která by existovala v době původního řízení, a není proto důvodem pro povolení obnovy řízení o dodatečné povolení změn stavby. Z usnesení exekučního soudu neplyne ani jedna ze stěžovatelem tvrzených skutečností, které podle něj existovaly již v řízení o odstranění změn stavby, a to ani materiální nevykonatelnost rozhodnutí o odstranění stavby, ani podjatost úředních osob.

[11] Nadto považuje kasační soud za nutné doplnit, že i pokud by takové skutečnosti z usnesení exekučního soudu vyplývaly, nejednalo by se o důvody pro obnovení řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení změn stavby bylo zastaveno na základě pouhé existence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby a ani kdyby skutečnosti tvrzené stěžovatelem byly známy již v průběhu tohoto řízení, neměl by tehdy rozhodující správní orgán jinou možnost než rozhodnout stejným způsobem. Z toho vyplývá, že nejenže stěžovatel nepředložil nové skutečnosti pro povolení obnovy řízení, ale ani skutečnosti, které by mohly být podkladem pro jiné řešení otázky původního řízení a mít tak vliv na jeho výsledek.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou neprovedení důkazu projektové dokumentace v řízení před krajským soudem. Ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel navrhl jeho provedení při jednání dne 19. 7. 2023, krajský soud ovšem tuto skutečnost ve svém rozsudku neuvedl a nijak se nevypořádal s tím, že důkaz neprovedl.

[13] Problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře (například rozsudky ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009 - 123, či ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72). Jak shrnul v rozsudku ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019 - 42: „soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces [...]. V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80). Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze současně založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 AfS 147/2004 - 89). Absence věcné úvahy soudu, proč považuje navrhované důkazy za nadbytečné, pak může být překlenuta pouze v případě zjevně irrelevantních důkazních návrhů“.

[14] Důkaz projektovou dokumentací je proto opomenutým důkazem a krajský soud jej měl provést, nebo v odůvodnění rozsudku odůvodnit, proč takový důkaz neprovedl. Jak ovšem Nejvyšší správní soud již výše uvedl, některé stěžovatelovy námitky zcela vybočují z předmětu nynějšího řízení, a jednou z nich je právě materiální nevykonatelnost rozhodnutí o odstranění stavby, kterou měl podle stěžovatele podpořit právě jím navržený důkaz. Jedná se tak právě o případ zjevně irrelevantního důkazního návrhu, který by v žádném případě nemohl zvrátit výsledek řízení, tj. prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud tak sice pochybil, tato vada ovšem nezpůsobuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Kasační soud z výše uvedených důvodů posoudil napadený rozsudek krajského soudu jako zákonný a kasační stížnost stěžovatelky v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[16] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2024

pokračování

Ivo Pospíšil
předseda senátu